

STARZINGER

FÖR KÄRLEKEN TILL PRINSESSAN

KAPITEL 10: VEM ÄR ORIO?

- ”Släpp in mig i monstret så ska jag förstöra honom med min förstelningsstråle så han inte kan röra sig mera. Släpp in mig!”
- ”Så att planeten Rafritsia kan bli återställd till den vackra planet den var förut?”
- ”Javisst! Skynda på! Han börjar ju leva igen vid soluppgången!”

Det kändes underligt, som om hon svävade trots att hon hade bägge fötterna i marken. Men det var ingen ovanlig känsla trots sin underlighet, de flesta människor känner det när de drömmer. Som att man befinner sig där man drömmer men ändå inte. För Aurora var känslan alltid bara så mycket starkare.

Medveten om att hon drömde tittade Aurora sig omkring. Hon var utomhus bland träd och annan växtlighet, men det var ingen tät skog. Det var mörkt men inte nattsvart, det var ganska lätt att se. Och hela tiden verkade det bli allt ljusare. Det kunde vara mycket tidig morgon, gissade hon, innan gryning. Platsen verkade bekant på något sätt men just nu kunde hon inte minnas med säkerhet om det verkligen var så. Hade hon varit här tidigare, under sin långa resa till Great King? Det var svårt att säga, de hade besökt så otroligt många världar. Den lätt svävande känslan fortsatte. Hennes drömmar var alltid speciella, de var mer än att hennes sinne bearbetade hennes undermedvetna under hennes sömn. Hennes drömmar försökte alltid säga henne någonting, det hade de gjort enda sedan hon hade varit liten.

- ”Va? Vad håller du på med?”

Det där var Cogos röst! Var han här? Aurora vände sig mot därifrån den bekanta rösten kom. Och mycket riktigt, där var Cogo ungefär femton meter bort. Men han tittade inte åt hennes håll. Och i hans händer höll han sin Astrolans men inte alls i någon beredd position att attackera någonting. Aurora tog sig sakta närmare. Vem var det Cogo talade med? Det var absolut inte med henne, han hade ryggen vänd mot henne. Han visste inte att hon var här.

- ”Orio, öppna dörren!”

Orio?
Vem var Orio?

Aurora kunde inte minnas att hon hade hört det namnet tidigare och inte att Cogo någonsin hade nämnt att han kände någon vid det namnet heller. Ljudlöst tog hon sig ännu närmare men bestämde sig ändå för säkerhets skull att hålla sig en liten bit på avstånd. En dröm eller ej, det skadade inte att vara försiktig. Cogo lät både så exalterad och orolig på samma gång, någonting stämde inte. Mörkret gjorde det svårt att se vad

eller vem som tog Cogos uppmärksamhet till sig så starkt. Men snart så blev bilden tydligare allt eftersom hennes ögon vande sig. En enorm, svart silhuett uppenbarade sig framför henne mitt i en glänta. Cogo stod bara ett par meter framför den, silhuetten var stor som ett hus. När hennes ögon vande sig ännu mer vid det svaga ljuset kom konturer och t.o.m. färger fram. Aurora flämtade till. Ja, hon hade varit här förut.

Den mörka silhuetten var en levande varelse. Först hade de trott att det hade varit ett rymdskepp som hade tvingat dem att nödlända på den här gröna planeten efter att de hade blivit attackerade. Det hade dock visat sig att rymdskeppet egentligen hade varit ett muterat monster som innan galaxenergin hade försvagats hade varit en vacker blomma. Cogo hade senare, på helt eget initiativ, förgjort detta monster. Och tillsammans med det den man ifrån Rafritsia som hade rest tillsammans med monstret. Aurora mindes fortfarande hur ursinnig och besviken på Cogo hon hade blivit när han hade erkänt vad han hade gjort. Hon hade aldrig beordrat honom att döda varken detta monster eller någon annan och hon tolererade aldrig att han inte lydde henne i så speciellt oerhört viktiga stunder.

Men det hade varit Cogos egna brist på att visa ånger för vad han hade gjort som verkligen hade vredgat henne. Åter igen hade hon tvingats att straffa honom. Aurora mindes också att trots att hon mer än någonsin hade haft giltiga skäl till att straffa Cogo med sin Telepati så hade denna gång känts fel att göra så. Varför hade hon aldrig förstått. Sedan dess hade hon alltid burit på en obehaglig känsla av att det fanns mer att känna till om den här historien än vad Cogo hade erkänt. Men han hade aldrig sagt något mer. Och han hade dessutom mottagit sin bestraffning utan protest, vilket aldrig hade skett tidigare eller senare heller för den delen. Smärtan han mottog via sin huvudring när Prinsessan bestraffade honom var så oerhörd att inte ens en så pass mäktig cyborg som Cogo kunde tåla. Men han hade inte skrikit alls i smärta denna gång, endast yttrat mycket kvävda och knappt hörbara kvidanden som tillsammans med hans kroppsliga spasmer där han hade rullat runt på golvet hade avslöjat att han ens blev berörd av hennes Telepati, trots att hon hade gett sin fulla styrka till sin mediala kraft.

Aurora hade inte visat honom någon nåd. Stillatigande hade Cogo mottagit konsekvensen av sitt agerande. Men det var också just det som hade känts så besynnerligt. Om Cogo nu så väl visste att hon skulle straffa honom för vad han hade gjort, varför hade han då ens gjort det över huvudtaget? Han var måhända tanklös ibland men absolut inte dum. Han hade vetat vid det här laget vad som skulle hända om han blev våldsam utan Prinsessans tillåtelse och han gjorde vanligtvis allt för att undvika smärtan, det var ju trots allt det som var hela meningen med att han bar den gyllene huvudringen. Hade tillfredställelsen att döda detta monster och mannen som följde med större än smärtan som han visste väntade honom? På något sätt hade Aurora alltid känt att svaret inte var så enkelt. Hon kände Cogo. Han visste hur man dödar men i själ och hjärta var han ingen mördare, han gick aldrig över gränsen utan mening. Han hade haft en anledning. Men den han hade gett henne hade aldrig varit tillfredställande. Vad var det han inte berättade för henne? Varför hade han ens erkänt vad han hade gjort? Med en klyftig lögn hade han kanske klarat sig undan helt. Men lika lite som han var en mördare var Cogo en lögnare. Eller?

Ingenting hade känts rätt i hur den här historien hade slutat. Var det därför som hon nu drömde om det? Men det Aurora nu såg i sin dröm var inte hennes egna minnen. Den enda gång hon hade varit så här nära monstret var när hon hade hittat Cogo under hans första attack mot det när han hade blivit svårt skadad. Och han hade fortfarande varit skadad när han hade gett sig ut för att möta det igen, men när han hade återvänt hade han varit mirakulöst helt återställd. Det var han nu också där han stod framför monstret med ryggen mot henne. Aurora fortsatte att iaktta med stor förbryllning. Detta var ingen vanlig dröm, inte som hennes drömmar brukade vara. Detta kändes mer som när hon hade hjälpt Cogo med att återväcka sina minnen av Arcie, att hon nu åter igen fick se något som inte tillhörde henne själv. Hon kunde inte förneka den allt mer logiska möjligheten att det hon upplevde nu var ingen dröm ifrån hennes eget undermedvetna. Drömmen kunde vara Cogos. Och hon råkade vara en oväntad gäst att bevittna den.

En annan mansröst drog till sig hennes uppmärksamhet, och likaså Cogos. Men till skillnad ifrån att Cogo inte alls verkade undra vem det var som talade. Aurora kände inte igen rösten. Det enda hon visste med klarhet var att den kom inifrån monstret via någon form av högtalare.

- ”Förstelningstrålen fungerar inte på Rafrigar! Du måste attackera hans öga.”

- ”Öga?” frågade Cogo oförstående.

- ”Jag öppnar ögat nu. Attackera så fort jag har gjort det.”

Vad var det hon fick se här? Var det så här det hade gått till när Cogo hade dödat monstret och mannen som hade färdats med det? Aurora ville sänka blicken. Hon ville inte se Cogos aggressiva sida, av den hade hon sett tillräckligt. Men till hennes stora förvåning var Cogo inte alls villig att följa uppmaningen.

- ”Vad säger du!? Orio, då kommer ju du att dö om jag gör det!”

- ”Han är Rafrigernas chef. Om han dör kommer de andra Rafrigerna att hålla sig lugna.”

- ”Nej men, Orio... Om jag gör så dör ju du också!”

- ”Det finns inget annat sätt att få planeten lugn, tills galaxenergin är återställd.”

- ”Nej, jag kan inte! Jag kan inte döda dig!”

Aurora stirrade på Cogo från där hon stod. Genom hennes mediala förmågor kunde hon förnimma det som han tänkte och kände. Det var något otydligt, dock, och svårt att skilja vissa tankar och känslor åt. Trots det, vad hon uppsnappade från sin vän var allt annat än att han ansåg på fullaste allvar att mannen inuti monstret förtjänade att dö. Men det var ju precis det som Cogo hade fått henne att tro.

Hon skakade sakta på huvudet. Cogo befann sig i ett fruktansvärt dilemma, han svävade mellan att göra vad som var rätt och fel och just i denna stund var han inte längre säker på vad som var vad. Var detta vad som egentligen hade hänt? Aurora kände hur hon började skaka över hela kroppen. Allting som Cogo i denna stund upplevde kände hon lika starkt själv.

- ”Tenis kan inte återuppstå,” förklarade mannen inne i monstret med klar förvissning.

- ”Även om planeten Rafritsia blir bra igen, låt mig förena mig med Tenis. Jag öppnar hans öga!”

I samma stund öppnade sig det enorma, skräckinjagande ögat hos monstret kallat Rafrigar. Aurora ryggade tillbaka något och likaså gjorde Cogo. Ögat stirrade ondskefullt

mot dem men verkade samtidigt livlöst och tomt, som om det stora monstret fortfarande var i dvala trots att dess öga var öppet. Cogo hade nu sitt gyllene tillfälle att slå till. Men åsynen av ögat verkade snarare skrämja honom än att uppmuntra honom till att attackera. Fortfarande fanns ingenting av den längtan att döda monstret hos honom som Aurora hade trott att han hade haft. Och det som fortsatte att utspela sig inför henne bara förbryllade henne ytterligare. Cogos motvilja till att ta till våld mest av allt.

- ”Orio, var inte dum!” hörde hon honom ropa bedjande.
- ”Attackera honom med detsamma!” insisterade Orio. - ”Solen går upp snart!”
- ”Va?”

Cogo tittade mot horisonten på hans högra sida, Aurora gjorde likadant. Mycket riktigt, de första strålarna bröt igenom det sista nattmörkret. En ny dag var här. Cogo såg förfärad ut.

- ”Skjut nu!” insisterade Orio. - ”Det här är platsen jag ska dö på.”

Cogo stod orörligt kvar på den fläck där han hade mer eller mindre stått sedan hon hade upptäckt honom. Aurora stirrade nästan andlöst på sin vän. Vad skulle Cogo göra? Konflikten mellan att döda Rafrigar medan han hade chansen eller att skona Orio var så påtaglig att hon nästan kunde sträcka fram handen och ta på den från där hon stod. Men Cogo började vackla. Det verkade som om att Orios uppmaning började väga tyngre än hans motvilja att döda honom. Rafrigar var ju, trots allt, ett livsfarligt monster som måste stoppas och i denna uppfattning, kände Aurora, tvekade Cogo inte alls. Det var enbart det faktum att Orio befann sig inne i monstret som stillade Cogos hand.

- ”Skynda på! Allting förvandlas till rök när solen går upp.”
- ”Ja, jag förstår.”

Orios ord kändes plötsligt så självklara för Cogo, till Auroras förfäran. Tänkte hennes vän verkligen låta sig övertalas så enkelt? Var det detta som hade lett till att hon senare hade straffat honom? Cogo svingade skickligt, som alltid, runt Astrolansen ett par varv i sin ena hand innan den landade säkert i hans bägge händer och med ett stadigt grepp riktade han sitt vapen mot monstrets öga. Aurora ville inte se på men kunde inte förmå sig att vända bort blicken. In i det sista ville hon inte tro på det som hon visste skulle ske här och nu.

- ”Astrospjut...”

Till Auroras stora förvåning hejdade Cogo sig. Hans tidigare så stadiga, säkra grepp skakade och han sänkte Astrolansen.

- ”Nej, jag kan inte!” insisterade han och vände bort blicken helt. - ”Jag kan inte göra det...”

Han hade blicken, en blick fylld av förtvivlan och osäkerhet, vänd åt hennes håll, ändå kunde inte Cogo se henne. Hon hade aldrig varit där, hennes nuvarande närvaro var ingen del av hans minne. Aurora kände hur hennes kinder nästan brann från värmen av de tårar av tacksamhet som hon fällde. Cogo kunde inte förmå sig själv till att döda, inte ens under uppmaning och när han hade ett ypperligt tillfälle att göra så. Mycket tidigare än vad hon själv hade insett hade han lämnat sitt våldsamma leverne bakom sig, eller han försökte verkligen åtminstone. Hans förtvivlan var hjärtskärande. Men samtidigt var

Aurora så oerhört tacksam för att hennes vän hade lyckats stå emot frestelsen, att han var så stark inombords trots allt.

Men trots det kunde inte den oundvikliga frågan ignoreras. Cogo *hade* tillintetgjort Rafrigar och Orio den där dagen, det var ett faktum. Om det hon nu fick se var vad som verkligen hade hänt, hur kunde det ändå ha slutat så fel?

- ”Cogo, jag vill inte förbli slav.”

Orios röst var fylld av sympati för Cogos situation men också oerhört bedjande för sin egen.

- ”Som en soldat ifrån det vackra Rafritsia, som en man som älskar Tennis vill jag dö!”

- ”Orio...”

Det var endast ett mumlande ifrån Cogos sida men han uttalade Orios namn som om han betraktade mannen inne i monstret som en vän. Aurora förstod inte vad det var som Orio talade om men Cogo visste, det märktes. De båda männen måste ha samtalat innan. En inre bild började sakta materialisera sig hos Aurora, bilden av en ung man i Cogos egen ålder. Var det Orio? Jo, det var det. Hon såg honom nu via Cogos egna minnen. Det var Orio som hade läkt Cogos sår, trots att de hade möts som fiender. Och efter att Orio hade förklarat sin situation hade Cogo inte alls hyst något agg mot honom längre. De båda var på flera sätt mer lika än vad man på första anblicken hade kunnat tro.

Det var därför Cogo nu tvekade, han hade på något sätt hunnit knyta band med Orio och det gjorde det nu omöjligt för honom att avfira sitt mäktiga vapen. Hur skulle han kunna döda någon som hade skött om hans skador och ofrivilligt tvingades tjäna samma monster som hade dödat kvinnan han älskade och som hade ödelagt hans hemplanet? Men åter igen, allt medan solen fortsatte att stiga över gläntan, började Cogos övertygelse att vackla. Han ifrågasatte inte Orios önskan att dö, han förstod precis varför den ställdes, han t.o.m. beundrade och respekterade Orios vilja till självupppoffring. Men samtidigt hade Orio lurat in honom i det här dilemmat, det som utspelade sig nu var inte vad de båda ursprungligen hade kommit överens om. Cogo hade aldrig bett om att tvingas göra det här valet som han nu stod inför. Och nu, för första gången, började Aurora förstå dilemmat som Cogo genomled. Alla sätt, vilka han än valde att ta, var fel. Det fanns ingen utväg, utom en. Och den utvägen ville Cogo inte för allt i Universum gå. Men hade han något val?

- ”Solen går upp. Cogo, skynda på!” upprepade Orio insisterande. Men Cogo gjorde ingenting. Han vägrade röra sig. Däremot gjorde någonting annat det. Något som med sina rörelser gjorde dem påminda om att de inte var ensamma i den stora gläntan.

De enorma tentaklerna vid Rafrigars bägge sidor började röra sig. Först mycket långsamt som om det enorma monstret fortfarande var dåsig och inte var riktigt vaket än. Men han höll mycket riktigt på att vakna. Tiden höll mycket snabbt nu på att rinna ut. Orios panik inifrån Rafrigar blev allt mer påtaglig.

- ”Cogo, vad väntar du på!? Rafrigar öppnar ögat!”

Ett oroväckande vrål inifrån monstret fick både Cogo och Aurora att rycka till. Det var Orio. Någonting måste ha hänt honom där inne. Kanske Rafrigar nu var så pass vakna att han förstod vad humanoiderna försökte göra och ingrep till sitt eget försvar genom att ge sig på Orio på ett sätt som ingen utanför kunde se. Trots det lyckades Orio ändå

fortfarande göra sig hörd. Det hördes på hans desperata röst att han kämpade mot någonting.

- ”Skjut med detsamma!”

- ”Nej, jag kan inte!” upprepade Cogo på nytt, nu med tårar i ögonen.

- ”Cogo, skynda på!” bad Orio åter igen. - ”Låt mig inte dö förgäves!”

- ”Orio...”

Det spelade ingen roll längre vad Cogo valde att göra. Orio var dödsdömd. Troligtvis hade den unge mannen ifrån Rafritsia vetat det hela tiden. Och nu förstod Cogo det också. Och likaså gjorde Aurora.

Orio var inte längre ett hinder i Cogos väg att döda Rafrigar, det hade han aldrig varit. Men det förändrade inte alls den enorma vanda som genomsyrade Cogo när han åter siktade med Astrolansen mot Rafrigars öga. Den enda skillnaden var att han visste den här gången att han inte fick tveka en gång till. Han skulle vanära Orio om han inte tog denna sista chans att förgöra Rafrigar.

- ”Astroåska!”

Bara en enda gång tidigare hade Aurora någonsin hört Cogo uttala detta ord med sådan enorm motvilja och det hade varit när de båda försökte rädda Haka och Djorgo från rymdrutschkanan. Det var samma motvilja här, men med en viktig skillnad. Den här gången var det med garanterad dödlig utgång och inte bara en risk för det. Den dödliga, orangea strålen for från ena änden av Astrolansen rätt mot sitt mål och träffade mitt i pupillen på det enorma ögat. Omedelbart fick det en effekt, men Cogo var tvungen att uppehålla strålen för att garantera att målet uppnåddes. Hans händer skakade inte, Astrolansen hanterades, som alltid, med minutiös noggrannhet. Dock sänkte Cogo huvudet och han blundande hårt medan tårar föll i strida strömmar. Han klarade inte av att se på.

Trots det öppnade han ändå ögonen igen efter ett ögonblick och stirrade med smärtsam beslutsamhet mot konsekvensen av hans handlande. Aurora såg och kände det samma som hennes vän gjorde. Hon höll för sin mun med ena handen men hon kunde inte förmå sig själv att titta bort. I samma stund exploderade hela huvudet på Rafrigar och elden spred sig sedan snabbt till resten av den enorma kroppen. Rafrigar upplöstes i ett brinnande inferno och Cogo kastades upp i luften av tryckvågen. Han föll, med ansiktet nedåt, mot marken. Aurora ville instinktivt springa fram till honom men detta var bara en dröm, en projektion av ett minne som inte var hennes egna. Hon kunde inte hjälpa Cogo. Och han behövde inte hennes hjälp. Cogo reste sig snabbt igen. Han var helt oskadd, fysiskt i alla fall. Både hans ansikte och rustning var smutsiga av jord och rök men det bekom honom inte det minsta. Det enda som existerade i hans tankar nu var att hans handlingar hade dödat en ung man som inte förtjänade att dö.

- ”Orio..?”

Cogo verkade vara i ett mindre chocktillstånd. Han ville först inte tro sina egna ögon när han sakta tog några staplande steg framåt. Det enda som fanns kvar av Rafrigar var en avtagande eld. Av Orio fanns inte minsta spår kvar. Som om han aldrig hade existerat. Men Orio hade existerat, det var Cogo vittne till. Lika mycket som han nu bevittnade sitt eget brott.

Astrolansen gled ut hans hand och föll med ett klingande ljud till marken, han tordes inte hålla i sitt annars så älskade vapen längre, som om dess stål gav honom kalla kårar. Åter igen var han en mördare. Men till skillnad ifrån hans tid då han hade löpt amok hemma i Solsystemet så var detta mord inget Cogo någonsin hade önskat utföra. Men det gick inte att få det o gjort.

Hans ben svek honom och han sjönk till marken. Cogo begravde ansiktet i gräset och grät ut all sin smärta.

- ”Orio..!”

Aurora höll fortfarande för munnen men nu av helt annan anledning. Orios, t.o.m. Rafrigars död hade varit svår att bevittna. Men att se Cogo så förkrossad gjorde henne lika förtvivlad. För hans känslor var även hennes. Hennes mediala förmågor gav henne begränsad tillgång till hans känslor men hon behövde inte använda sin kraft för att förstå och känna det samma som Cogo i denna stund. Cogos förtvivalde ånger och sorg över vad han hade gjort var mer än tillräckligt. Aurora ville rusa fram till honom, ta honom i sin famn och trösta honom. Hon ville få honom att förstå att trots att han hade gjort fel så var inte hela skulden hans. Hon ville tala om för honom, trots att han hade dödat, att hon inte var vred på honom.

Men vred var vad hon hade blivit den dagen. Likaså besviken. Hon hade straffat honom. Men hon hade inte vetat. Hade hon vetat hade hon aldrig straffat honom. I början hade hon inte ens varit arg, inte förrän Cogo hade gett henne sitt ”erkännande.” Varför hade Cogo inte sagt så som det var? Varför hade han övertygat henne om att han hade dödat Orio för att han ansåg att han fick skylla sig själv när han följde med Rafrigar? Varför hade han dolt sin sorg över Orio? Varför hade Cogo inte varit ärlig när han måste ha förstått att ärlighet skulle ha räddat honom ifrån bestraffning? Varför hade han ljugit för henne?

Frågorna skrämde henne. Detta var en sida av hennes vän som hon inte var bekant med. Cogo hade sina brister men han avskydde själv oärlighet. Att han skulle ljuga om en sådan här allvarlig sak för henne verkade fullkomligt osannolikt. Varför hade han valt att göra henne arg på honom än att enkelt bara säga sanningen?

Lika oföväntat som att hon kunde drömma om Cogos minnen hörde Aurora sin egen röst ljuda över dem. Men hon hade inte sagt någonting. Ändå hörde hon sig själv uttala sin väns namn med hög, arg stämma.

- ”Cogo!”

Vreden i hennes egen röst skrämde henne. Men hon skrämdes ännu mer när hon kände hur hennes egna händer började röra sig mot hennes egen vilja och kontroll. Det var inte som om en osynlig kraft hade gripit tag i hennes handleder, rörelsen kom ifrån henne själv. Men hon ville inte röra sina händer, ändå lydde de henne inte. Aurora kämpade emot men förgäves. Hon flämtade när hon insåg att hennes händer korsades på det traditionella sätt som när hennes krafter skulle nyttjas utåt. Rakt framför henne var Cogo. Aurora skakade på huvudet, eller snarare försökte. Hon kunde inte röra sig, inte vända sig om eller dra sig undan. Inom sig hade hon en underlig känsla av att hon borde vara jättearg men det var hon inte det minsta. Och hon hade inte alls någon önskan att orsaka Cogo någon smärta. Hon älskade honom. Nu, precis som då.

Ja, hon hade älskat honom redan då, hon hade bara förnekat det för sig själv.

Hennes protester var lönlösa. Det oundvikliga gick inte att förhindra. Den gröna kristallen och den gyllene huvudringen började lysa. Cogo tog sig för huvudet och kröp ihop på marken i osägar smärta. Men han sa ingenting. Nu, liksom då, skrek han inte. På sin höjd slank några futtiga kvidanden ifrån honom. Och nu började Aurora äntligen inse varför han var så tyst. Cogo bet ihop och svalde smärtan till skillnad ifrån alla andra gånger det här hade skett. Däremot förstod hon inte varför han svalde smärtan. Hon försökte blunda och slita sig loss. Oavsett om han svalde smärtan eller inte, hon ville inte få honom att lida mer på det här sättet. Det var inte rätt! Men det var som om någonting hade tagit hela hennes kropp och väsen i besittning och nu tvingade henne att se på. Att se konsekvensen av hennes agerande! Och att höra det som hon aldrig hade hört.

- ”Det är rätt åt mig.”

Det var Cogos tankar! Aurora uppfattade dem lika tydligt nu som om de vore hennes egna. Förbluffad lyssnade hon vidare.

- ”Jag sköt dig, men det var *du* som bad om det. Orio, jag är hemskt ledsen.”

Han var ångerfull. Han ångrade ett brott som han aldrig hade velat utföra. Och hon hade straffat honom. Straffat honom av fel anledning. För att hon hade varit ovetande. Cogo hade aldrig sagt henne sanningen. Men hade hon sökt sanningen tillräckligt? Nej. Hon hade varit alldeles för snabb att döma, trots att hon redan ifrån början hade anat att det fanns mer att veta. Varför? För att det var enklare att tro på Cogos lögn? Eller för att det också, omedvetet, hade varit ett sätt för henne att dölja sina känslor för honom? Känslor som Aurora hade varit alldeles för rädd för att kännas vid?

Skammen grep tag allt mer i henne ju längre hon såg Cogos lidande av hennes Telepati. Det gjorde henne fruktansvärt ont att se honom tvingas uthärda sådan smärta, smärta orsakad av henne. Var detta hennes straff för hennes blindhet? Hennes oförmåga att våga acceptera hennes känslor för denna man? Att hon hellre hade valt att döma honom innan hon hade varit helt säker på hans skuld? Att hon hade utnyttjat sina speciella förmågor i ren illvilja!? I så fall så förtjänade hon denna smärtsamma insikt. Men hon ville inte att Cogo skulle lida längre för hennes oförmåga att se sanningen.

I samma stund släppte allting.

Telepatin upphörde. Känslan av att hon fortfarande drömde blev åter igen mer påtaglig. Motoriken i hennes kropp var tillbaka och Aurora drog genast tillbaka sina händer. Cogo låg fortfarande kvar på marken, utmattad och försvagad. Men hans händer hade åtminstone släppt det krampaktiga taget om hans huvud och han andades ut. Smärtan hade släppt honom fri. Aurora drog en djup suck av lättnad. Åter igen kände hon längtan efter att skynda fram till honom. Till skillnad ifrån förr, hon var inte längre rädd för att öppet visa sin kärlek till Cogo. Men nu kändes det inte rätt att gå fram till honom. Hade hon någon rätt att be om hans omtanke efter vad hon hade gjort? Det må vara hänt att hennes brott var föga allvarligt jämfört med vad Cogo hade gjort men det var hon som var den som skulle förhindra honom att falla tillbaka på den vägen, som skulle föregå med gott exempel. Det plötsligt slog henne att Cogo aldrig någonsin hade blivit arg på henne för hennes bestraffningar, inte ens den här gången. Han älskade henne verkligen, älskade henne så mycket att han inte kunde bli arg på henne oavsett hur kraftfull smärta hon orsakade honom, rätteligen så eller ej. Men hon hade blivit arg på honom, mot eget

bättre vetande. Hon hade missbrukat sina krafter. Det var lika oförlåtligt som Cogos våldsamhet. Inte förrän nu hade hon insett sitt eget felande. Skammen fick tårarna att fortsätta rinna nedför hennes kinder.

Även om hon visste att hon inte förtjänade det försökte Aurora åter igen att få en kontakt med Cogo. Nästan desperat ville hon försäkra sig om att han var oskadd. Men att skapa en medial kontakt visade sig nu nästan helt omöjligt. Hans sinne var stängt. Hon kunde inte längre uppfånga hans känslor eller tankar, inte ens de otydliga förnimmelser som hon hittills hade upplevt. Detta verkade underligt för Cogo hade ingen förmåga att blockera henne, inte vad Aurora var medveten om. Det enda hon nu kunde uppfatta var det som hennes normala sinnen, som syn och hörsel, kunde ge henne.

- ”Prinsessa...”

Han tittade rakt mot henne därifrån han låg, hans blick släppte aldrig taget. Och ett leende spred sig i Cogos ansikte medan han tittade på henne. Aurora häpnade.

- ”Kan... kan du se mig!” frågade hon. Hennes fråga genererade bara ett ännu större leende hos honom.

- ”Ni har alltid funnits i mina drömmar,” svarade han. Uppenbarligen kunde han plötsligt inte bara se henne utan också höra henne. Cogos svar var kryptiskt men kärleksfullt. Aurora såg sig om hastigt, hela omgivningen var totalt annorlunda från när hon hade börjat drömma. En gråaktig dimma omsvepte dem från alla håll. Men även om dimman kunde tyckas otäck tänkte hon inte så mycket på det. Hon kunde inte släppa tankarna på det hon tidigare hade fått se. Även om hon starkt tvivlade på det så levde ändå en liten förhoppning inom henne att allt hon hade upplevt var ingen vision av verkligheten trots allt. Men hon var tvungen att försäkra sig, hon var trött på att leva i ovishet.

- ”Så... allt det här... det är *bara* en dröm?”

Hans svar var iskall tystnad och en blick som allt mer verkade fylld av fasa. Hans uppsyn skrämde henne tills Aurora insåg att Cogo faktiskt inte tittade på henne längre utan bakom henne.

Och det var just bakom henne hon hörde en ny röst. En mansröst. Den lät mänsklig på ett omänskligt sätt, mörk och kraftfull. Och den besvarade frågan åt henne.

- ”Nej, min kära. Detta är er värsta mardröm! Och den har bara börjat!”

Det kändes som om blodet frös till i hennes ådror, och ändå kändes något bekant med denna stämning. Som om det fanns någon form av mänsklighet bakom detta nästan demonliknande tonläge till röst. Inte att det fanns en gnistra av medmänsklighet i rösten utan den snarare genomsyrades av en fullständig ondska hos en människa som hade blivit helt förvriden och korrumpierad av sitt eget hat. Men trots det mörka, ondskefulla tonläget var Aurora säker på att hon hade hört denna röst förut. Men var? Det lät inte som något av de monster hon hade stött på även om rösten påminde om dem, men hon var säker på att detta var ingen av dem. Rösten var mörk och skrämmande men hon var säker att hon hade hört den nyligen, men inte så här. Hon såg sig om men kunde inte se någon. Men Cogo gjorde det, hans blick var fortfarande fixerad på samma punkt som tidigare och han skyndade sig upp på fötter.

- ”Du..!” muttrade han med blandad rädsla och ilska. Betydde det att Cogo hade sett vem det än var som talade vid ett tidigare tillfälle?

- ”Vem *är* du!?” fortsatte Cogo krävande men han fick inget svar. Instinktivt sökte hans händer efter hans vapen men insåg snabbt att han hade ju aldrig lagt tillbaka Astrolansen i sina hölster sedan han hade låtit den glida ur hans hand. Med den allt tätare dimman omkring dem var det omöjligt att se något från knäna och nedåt. Om lansens fanns här var den omöjlig att se och han hade ingen tid att leta. Utan tilliten till hans vapen ökade Cogos osäkerhet, det syntes i hans ansikte.

- ”Prinsessa, akta er!”

Hon hann inte mer än att höra varningen. Och Cogo hann inte mer än att säga den. Ändå störtade han sig framåt för att försöka förhindra det men det var redan för sent.

- ”Nej!”

Han tvingade sig själv att stanna med största ovilja. Skräcken var tydlig i hans mörkblå blick. Aurora förstod att Cogo var i nuläget oförmögen att hjälpa henne, varför han så tydligt avslöjade hur rädd han var å hennes vägnar. Det verkade som om han var säker på att hon skulle fara illa om han försökte med en ny attack att befria henne. Ändå var denna skräckfyllda blick hennes ankare, den livlina hon visste att hon kunde lita på, och dessutom var det enda som hon kunde fokusera sig på efter att hon befann sig i det enorma järngrepp från den som Cogo hade försökt varna henne för. Hon tordes inte släppa Cogo med blicken, inte för ett ögonblick.

Mannen, vem han än var, var betydligt längre än henne och otroligt stark, Aurora hade inte upplevt sådan styrka från någon förutom från hennes tre cyborg livvakter. Men ingen av dem hade någonsin hållit henne så hårt om livet. Vem än hennes attackerare var så verkade han inte mån om att hantera henne med försiktighet. Han höll henne fast med vänster arm med stor lätthet från sin sida men det var tillräckligt för att Aurora inte skulle kunna röra sig alls. Greppet om livet på henne pressade hennes båda armar längs med hennes sidor och hans muskulösa arm, klädd i något tåligt svart-brunt tygmateriel lyckades hon se, förmodligen en del av en rustning, tryckte mot hennes bröstorg så hårt att hon fick svårt att andas. Dessutom lyfte han henne nästan ifrån marken. Trycket mot hennes bröstorg blev snabbt olidlig, hennes spåda fysik kunde inte motstå mycket påfrestningar. Att kämpa emot var meningslöst, greppet skulle säkerligen bara öka om hon försökte. Men Aurora försökte behålla sitt lugn. Detta var inte första gången hon hölls som gisslan. Hon var rädd, hon hade ingen aning om varför detta hände eller vad denna man ville, men hon koncentrerade sig på att andas och ignorera smärtan så gott hon kunde. Med beslutsamhet höll hon hela tiden ögonkontakten med Cogo som stod bara några meter framför dem. Hon måste vara tapper nu, för dem båda två. Om Cogo kunde släppa sin rädsla för hennes skull och fokusera på mannen som höll henne fången fanns det en chans. Och Aurora visste att vad det än var som pågick här, och vad som än skulle hända, så skulle Cogo inte överge henne. Han var hennes trygghet. Hon var hans anledning till tapperhet.

- ”Patetiskt! Du kan inte ens stå för dina egna handlingar! Du är en vekling, en skam för alla cyborger, Jan Cogo,” sa mannen med samma otäckt mörka stämma som tidigare och med ännu mer förakt i tonen. - ”Jag ska ge dig något att lipa över!”

I samma ögonblick kände Aurora ett kallt, avlångt föremål pressas mot hennes hals. Hon kunde inte hålla tillbaka rädslan och flämtade förfärat till. Hon behövde inte ens sänka blicken för att se efter vad det var. Den sylvassa kanten var allt hon behövde känna för att förstå att det var bladet av en enorm kniv som trycktes mot hennes hals, och att hennes liv verkligen var i fara nu. Cogos tidigare varning verkade allt mer logisk. Hade han anat att detta skulle hända hela tiden?

- ”Nej, inte *det!*”

Hans protest besvarade hennes fråga.

- ”Släpp henne!”

Det var ingen befallning från Cogos sida. Det var en bedjan. Det fanns inte bara rädsla i hans ögon längre, där fanns nu också panik. Vad än detta hot handlade om så tog han den på högsta allvar. Och just nu bad han för hennes liv.

- ”Snälla, gör henne inte illa! Jag gör vad som helst..! Jag ber dig, släpp henne.”

Endast ett dovt, roat hånskratt kom som svar, som om han fann nöje i att höra denna hjärtskärande vädjan.

- ”Som du vill,” tillade han efter en kort stunds övervägande, men den mörka tonen skvallrade om allt annat än att ge efter för Cogos bedjan. Och Aurora kunde urskilja i sin väns blick att han uppsnappade det lika väl som hon. Greppet om henne förändrades. Kniven försvann från hennes strupe. Men sanningen var den att hon var nu i ännu större fara än tidigare.

Det tycktes ske i slow-motion, ändå fann Aurora sig fullkomligt oförmögen att hinna reagera. Men även om hon hade gjort det hade hon ändå inte kunnat stå emot denna enorma styrka. Utan ytterligare förvarning hystades hon iväg genom luften som om hon vore en livlös docka. Bara separationen och det allt mer ökade avståndet från Cogo ökade hennes panik. Hon for med en enorm hastighet högt över marken och hon hann förundras över att någon kunde kasta iväg henne med en sådan superkraft. Det var omöjligt för en vanlig humanoid, såvida man inte var ett muterat monster. Eller en cyborg.

Bakom sig hörde Aurora Cogos allt mer högljudda protest. Och i samma ögonblick förstod hon ännu mer varför. En mörk skugga uppenbarade sig i dimman framför henne, det visade sig vara en hög bergvägg. Hon insåg skräckslaget att hon skulle fara rätt in i den. Och hon for genom luften med en sådan hastighet att en kollision skulle garantera döden. Det var allt som Aurora hann uppfatta och förstå innan hon träffade den hårda bergväggen och allt svartnade.

- ”Nej!!!”

Aurora vaknade med ett kraftigt ryck. Hon skakade över hela kroppen och satte sig upp i sängen. Hon andades tungt och kände sig kallsvettig. Mörkret i hennes sängkammare kändes inte hotfullt, ändå kunde hon inte sluta darra inombords. För att försöka lugna sig tände hon ändå ljuset.

Med darrande ben gick hon upp för att väta ansiktet och halsen med lite vatten. Efteråt tittade hon in i sin egen spegelbild. Hennes långa, blonda hår var aningen rufsigt och Aurora sträckte sig efter en borste för att kamma ur tovarna. Efter en stund märkte hon

dock att hon bara drog borsten genom precis samma del av håret hela tiden. Hennes tankar var på helt annat håll. Drömmen, eller snarare mardrömmen, ville inte släppa henne. Hennes huvud kändes mycket tungt, inte av huvudvärk men av någon egendomlig betungande känsla. Drömmen hade känts så levande, så fysisk. Och, även om hon inte kände någon smärta, så kändes det ändå som om hon fortfarande hade kontakt med klippväggen mot större delen av hennes kropp. Ännu mer påtaglig var känslan av armen som hade hållit henne fast, det lämnade fortfarande en otäck förnimning av ett tryck mot hennes bröstorg. Inte underligt att hon andades så tungt.

Aurora hade upplevt många visioner under sin sömn i sitt liv. Men mardrömmar var ovanliga. Vad hon än hade upplevt här i natt så var det något hon inte hade upplevt tidigare. Därför var det också svårt för henne att tolka intrycken. Var det verkligen en vision? Eller flera visioner i en? Eller var det bara en vanlig mardröm?

Det sista alternativet lät för lättvindigt. Aurora visste bättre än att bara avvisa alla intryck som hennes förmågor tillgav henne. Ända sedan hon hade anlänt till Great King för över ett år sedan och blivit Drottning hade hennes mediala krafter ökat avsevärt sedan hon hade etablerat en direkt kontakt med galaxenergin och att de båda sedan dess arbetade i symbios. Denna galaktiska kraft var mycket mer än bara ren energi som sträckte sig till Vintergatans alla hörn. Det var ett väsen med ett eget medvetande. Inte ett medvetande som vi vanliga dödliga skulle kalla liv, galaxenergin var Livet självt. Det var därför som allt liv i galaxen förvreds och muterade när energin blev svag. Aurora kunde inte själv med ord beskriva vad galaxenergin i sin helhet är för någonting, hon kanske aldrig skulle kunna förklara det under hela sin livstid. Men hon kände dess väsen. Det var en konstant närvaro i hennes tankar, i hennes själ och hjärta. Den talade till henne. Inte med ord. Med bilder och ljud. Med känslor.

Men om denna mardröm var galaxenergens verk så hade Aurora svårare än någonsin att förstå vad den ville säga henne. Dessutom kom inte intrycken den vanliga vägen. De var filtrerade. De kom via... Cogo.

Cogo!

Prinsessan flämtade till. Hon hade blivit så skakad av drömmen att hon för ett ögonblick hade glömt bort kopplingen till Cogo. Vad hon hade upplevt i sömnen måste ha kommit via honom, det kunde inte finnas någon annan förklaring. Och om hon var så darrig efter drömmen, vad var då inte han?

Hon reste sig upp ifrån stolen och lämnade sin kammare för att gå och se efter att hennes vän mätte bra.

Det var med fortfarande något darriga ben som hon tog sig fram genom Queen Cosmos korridorer. När hon kom fram till hans hytt fann hon, inte allt för mycket till hennes stora förvåning, att Cogo inte var där. Aurora gick fram till hans brits för att känna på madrassen. Den var fortfarande varm så han måste ha vaknat bara någon minut sedan och hon måste precis ha missat honom. Men vart hade han tagit vägen?

Universum sträckte sig i oändlighet i alla riktningar vart man än tittade. Ville man verkligen försvinna bland stjärnorna för att aldrig mer bli sedd igen av någon man känner så var det ingen större konst. Det var bara att ge sig av i en riktning och aldrig mer se sig om. Snart nog skulle man bli bortglömd.

Men oavsett vart man tog vägen och hur långt man än färdades, det fanns en sak man inte ens i Universums oändlighet kunde fly ifrån. Sig själv. Den man är och vad man har gjort. Cogo visste det allt för väl.

Tiden läker alla sår påstås det. Ofta stämmer det men inte alltid. Man kan sluta tillfälligt att tänka på ens förflutna, speciellt när nuet fångar hela ens uppmärksamhet och framtiden lockar. Men förr eller senare springer det förflutna alltid ikapp igen. Och då spelar det ingen roll hur bra nuet är eller hur lysande framtiden verkar. Bär man på ett dunkelt förflutet fyllt med misstag och elände så förföljer det en som en ond skugga vart man än går. Och det präglar den man är. Det tvingar en att aldrig glömma. Det hemsöker t.o.m. dina drömmar.

Trött, något irriterad men framför allt bekymrad lutade Cogo sig tillbaka i den högra utav de främre cockpitstolarna. Han gnuggade ögonen och fingrade lite på reglagen, trots att Cosmos gick på autopilot, och stirrade ut i rymden utanför. Han älskade rymden, denna svarta oändlighet som var upplyst med så mycket vackert, alla dessa färger, former, planeter, stjärnor och konstellationer. Det kanske verkade ödsligt men här fanns liv överallt. Rymden var ingen lekstuga brukade han säga, ändå fanns det ingen annanstans han hellre ville vara. Det var här ute han hörde hemma. Det var här hans förmågor och beslutsamhet kunde komma till god användning.

Ändå var det hans dåliga beslut och allt annat än goda handlingar som hela tiden hängde över honom som en förbannelse. Lyckligtvis var det nu länge sedan han hade använt sin styrka på fel sätt men någonting, kanske var det hans eget samvete, vägrade låta honom glömma. Han hade följt med Prinsessan från Månen till Great King för att det var det rätta att göra. Men också för att bevisa att han var den hjälte som han så högfärdigt hade ansett sig vara. Han var inte lika högfärdig och kaxig idag. Inte bara för att han numera hade lagt fram alla bevis för sin tapperhet. Han hade också insett att han faktiskt inte var den hjälte som han en gång så starkt hade trott att han var. Sanningen hade en tendens att göra ont ibland.

Mardrömmarna var tillbaka. De förbannade mardrömmarna hade återvänt! Ända sedan hans återförening med Prinsessan hade de upphört. Och under denna korta tid hade Cogo börjat tro att hans tid av sömlösa nätter var över. Men det visade sig vara en allt för hastig förhoppning. Mannen med svarta manteln och den brun-svarta rustningen hade återvänt och, som alltid, hotade han Prinsessan och dödade henne utan att han kunde förhindra det. Och den där mörka, ondskefulla rösten! Men han fick fortfarande inte se detta monsters ansikte vilket verkligen irriterade Cogo, han ville åtminstone ha rätten att se sin fiende i ögonen. Även om han bara drömde om honom.

Men varför drömde han dessa otäcka drömmar? Det var som ett upprepande mönster. Cogo suckade och slog armarna om sig. Trots att han bar sin rustning kände han sig frusen. Den här mardrömmen hade inte varit den blodigaste men den hade känts mer påtaglig än någon tidigare. Att se henne fara illa tärde allt starkare på honom. Och ju närmare han kom henne, ju mer han fick öppet visa sin kärlek till henne, desto mer

beroende av henne blev han. Hennes smärta var hans smärta. Hennes död var också hans. Cogo slöt ögonen ett ögonblick och skakade på huvudet. Men det hjälpte inte, han kunde fortfarande höra det otäcka ljudet av när hennes hjälplösa kropp hade farit rätt in i bergväggen. Det var ett obeskrivligt ljud som Cogo inte ville nämna vid ord även om han så kunde. Han hade vaknat med ett dämpat tjut efter det, illamående och kallsvettig. Det var därför som han hade gått hit och satt sig. Att försöka sova igen lockade honom inte. Och han ville inte störa Prinsessan. Han ville helst inte att hon skulle få vetskap om det här, det var för otäckt för henne och hon skulle bli allt för orolig. Dessutom var det hans privata bekymmer.

Precis så som även början av hans mardröm alltid hade varit sedan det hade hänt på riktigt.

Det hade varit mycket länge sedan nu han hade tänkt tillbaka på Orio, än mindre drömt om honom. Minnena och samvetet gjorde sig dock påmind då och då. Men att dessa gamla minnen och de nya mardrömmarna hade kopplats samman var en helt ny företeelse. Den ansiktslösa mannen med svarta manteln brukade framträda nästan omedelbart när Cogo väl började drömma, han steg aldrig fram ur en redan förekommande dröm. Men den här gången var det annorlunda. Saker var i rörelse, de var det samma men ändå förändrades. Precis som hans förhållande till Aurora, insåg Cogo. Vad var det som höll på att hända med honom?

- ”Cogo?”

Denna ljuvliga röst som uttalade hans namn fick honom ändå att rycka till. Förvånat tittade Cogo över vänstra axeln. Dörren till cockpit hade glidit undan för henne att stiga in innan hon hade frågat efter honom och han hade inte hört det. Men att se henne där vid ingången i sin söta rosa klänning och det guldliknande, långa håret som hängde nedför hennes axlar, som så alltid var prytt ovanför pannan med hennes kungliga diadem, var en betydligt större överraskning.

- ”Prinsessa?” flämtade Cogo och reste sig upp ur stolen, som sig bör när en kvinna, speciellt en av kungligt blod, inträder ett rum. - ”Är ni uppe?”

Hon mötte honom med en något orolig blick.

- ”Du hade en mardröm,” svarade hon. Hennes direkta svar bara ökade hans förvåning.

- ”Hur visste ni..?”

- ”Jag kände det,” förklarade hon lugnt. - ”Jag vaknade av samma mardröm.”

Så det var så det hade gått till. Prinsessans krafter verkade bara bli fler och kraftigare för varje dag som gick, tycktes det. Trots det, hennes förklaring fick det inte precis att kännas bättre för honom. Det här betydde att hans mardrömmar inte längre var en personlig angelägenhet. Och om Cogo kände sin Prinsessa rätt hade hon säkert frågor att ställa till honom. Dessutom, hur mycket av hans mardröm hade hon själv upplevt? Hur mycket hade hon sett?

- ”Förlåt,” ursäktade han skamset. - ”Det var inte meningen att väcka er.”

Aurora svarade med ett vänligt leende och skakade på huvudet innan hon sakta närmade sig honom.

- ”Det är inget att be om ursäkt för,” förklarade hon. - ”Hur skulle du kunna veta att jag kunde fånga upp dina drömmar? Än mer kunna förhindra det? Jag har aldrig uppsnappat

en dröm ifrån någon annan förut, detta är nytt för mig också. Kanske är det en bieffekt efter att du lät mig hjälpa dig att stärka dina minnen av Arcie. Doktor Kitty varnade mig för att det kunde leda till oförberedda konsekvenser.”

Hon stannade framme vid rutorna och tittade lätt över sin högra axel mot honom. Hennes blå ögon verkade något oroadе igen.

- ”Jag förstår att du blev skrämд, det var en otäck dröm,” tillade hon.

Cogos hjärta bultade. Hur mycket hade hon sett? Hur mycket förstod hon av det hon hade sett, eller trodde sig förstå? För allt i hela Solsystemet, han ville inte att hon skulle bli beblandad med hans hemska drömmar. Prinsessan hade upplevt tillräckligt med elände i sitt unga liv. Det var bäst att inte ge henne några detaljer, allra minst av att mardrömmarna hade en stark påverkan på honom. Det skulle bara ge henne anledning att rota. Och då skulle hon upptäcka saker som hon måste bättre av att inte veta.

- ”Äh, det är inte så farligt,” mumlade han och hatade sig själv i samma sekund som denna vita lögn slank ur honom. Ändå spelade han vidare i sin likgiltiga roll. Han ryckte på axlarna och sjönk ner i stolen igen.

- ”Jag börjar bli van...”

Hans avsikt hade varit att verka oberörd av det inträffade. Men det skapade motsatt effekt.

- ”Van?” utbrast Aurora och vände sig till honom helt. - ”Drömmer du ofta på det här sättet?”

- ”Då och då.”

Det var lönlöst. Som så ofta, hon såg rakt igenom honom. Och, trots att han ville skydda henne, hennes omtanke fick honom ändå att inse att det var skönt att han inte var helt ensam att bära på den här hemligheten längre. Det var svårt att hålla känslorna borta. Hon märkte det också.

- ”Kan jag hjälpa dig?” undrade Aurora och lade sin hand på hans axel. - ”Vad kan jag göra?”

Cogo skakade på huvudet och sänkte blicken. Han ville inte ljuga, speciellt inte inför henne. Men om han skulle bli tvingad till det ville han inte se henne i ögonen.

- ”Ni kan inte hjälpa mig, Prinsessa.”

Det må ha varit sant. Men Cogo kände att det ändå fanns en sak som hon kunde göra för honom som åtminstone här och nu kunde få honom att känna sig lugnare. Men var det rätt att be henne om det?

Försiktigt höjde han blicken till henne. Som så alltid, han drunknade i hennes vackra ögon. Åsynen av att se henne stå här vid hans sida påminde honom inte bara om hur oerhört mycket han älskade henne utan också hur nära varann de båda hade kommit den senaste tiden. Förr hade han aldrig förmått sig att be henne. Men nu visste han att hon älskade honom. Det var inte längre opassande av honom att fråga.

Sakta sträckte han ut handen mot henne.

- ”Förutom...”

Trots allt som hade hänt mellan dem var han fortfarande blyg och osäker. Men han behövde inte säga mer. Aurora förstod vad Cogo ville. Vad han önskade.

Hon tog emot hans hand och gick honom hjärtligen till viljes. Hon sjönk ner i hans knä. Genast slog han armarna om henne och hon lät honom. Hon behövde hans närhet lika

mycket som han behövde hennes. De satt där i tysthet i varandras armar, hon vilandes mot hans vänstra axel. Nej, deras nyvunna intimitet skulle inte ge någon förklaring på deras gemensamma mardröm men den påminde dem båda om att de trots allt hade varandra. Och det var en insikt som ständigt gjorde dem båda starkare, i både själ och hjärta.

Och det var just p.g.a. att de hade varann som Aurora kände sig tvungen att fråga. Drömmen lämnade henne med allt för många frågor. Och för många onda aningar. Hon måste få veta.

- ”Vem är Orio?”

Hennes fråga var inte tagen från ingenstans men Auroras ord var, som alltid, så mjuka och omtänksamma. Ändå kändes det som om hennes fråga fick hans blod att frysa till is. Bara att hon kände till det namnet gav Cogo kalla kårar. Hade hon sett så mycket av hans dröm? Nej! Det fick inte vara sant!

- ”Hurså?” frågade han försiktigt och försökte dölja sin nervositet. - ”Vad fick ni det namnet ifrån?”

- ”Du sa det, i drömmen,” svarade hon och höjde blicken till honom. - ”Och jag kände igen monstret, det var det som tidigare hade varit en stor, vacker blomma. Det monster som du dödade.”

Hon pausade och stirrade in i hans mörkblå ögon. Vad hon såg, och också kände, var rädsla. Cogo fruktade ingenting, han ägde sådan kraft och var såpass våghalsig av naturen att han hade ingen anledning att frukta någonting. Men nu var han rädd. Aurora kunde t.o.m. känna hans kraftiga hjärtslag genom hans rustning och det började bildas droppar av svett vid hans tinning. Hon hade anat att hennes nyfikenhet förmodligen skulle ställa honom mot väggen men inte att han skulle bli så här nervös. Det sista hon ville var att göra honom upprörd men ju mer Cogo försökte dölja det från henne desto mer blev Aurora övertygad om att hon hade gjort det rätta att fråga honom om det här. Hennes egen nyfikenhet kom i andra hand nu. Mannen hon älskade bar på någon dunkel börda som han inte vågade dela med henne, en hemlighet som egentligen inte var en hemlighet för henne. Hon kände bara inte till hela historien.

- ”Orio, var det mannen som du dödade tillsammans med monstret?”

Fram till nu hade han hållit om henne med stor ömsinhet. Men plötsligt hårdnade greppet en liten aning, Aurora kände tydligt hur hans muskler spändes. Och Cogo vände bort blicken från henne.

- ”Prinsessa, jag vill inte prata om det här. Snälla, låt det vara.”

Till hennes stora förvåning föste Cogo undan henne! Det var allt annat än våldsamt, det skedde med största aktsamhet. Ändock, han föste bort henne från sitt knä samtidigt som han reste sig upp ur stolen.

- ”Varför?”

Aurora var lätt chockad. Aldrig hade hon trott att Cogo skulle avvisa henne. Nej, det var inte det han gjorde. Det här var något annat. Något demonstrativt. Men vad betydde det? Cogo hade egenheten att ibland vara betydligt mer tydlig med handling än med ord. Han körde inte bort henne, han ville bara inte att hon skulle fortsätta fråga.

- ”För att du har dåligt samvete?”

Han svarade inte, som han redan tydligt hade deklarerat. Men Aurora gav sig inte. Cogo var inte den enda som var envis. Hans reaktion oroade henne djupt. Och detta handlade om mer än bara dåligt samvete. Vad var det han bar på som var så hemskt att erkänna att han hellre valde att tiga? Att han t.o.m. verkade villig att låta det riskera att förstöra deras kärlek. Allt som hon hade upplevt i drömmen passerade för hennes inre på nytt. Hon försökte passa ihop det hon hade sett med Cogos reaktion. Men det gick inte. Något saknades fortfarande. Vad var det hon inte såg?

- ”Det är mer än så, jag känner det,” sa hon och nickade lätt. - ”Vad är det du undanhåller för mig?”

- ”Ingenting!”

Hans ilska var trotsig, trotsig på samma sätt som han hade varit den första tiden de hade lärt känna varandra och de nästan aldrig hade kommit överens. Det var inte med glädje som Aurora nu blev påmind om denna trotsighet. Hon trodde att detta var något som Cogo hade lagt bakom sig för länge sedan. Men hon var ändå villig att höra vad han hade att säga. Även om hon kände på sig att han skulle berätta allt annat än hela sanningen för henne. Frivilligt, det vill säga.

- ”Ni känner redan till vad som hände,” fortsatte Cogo i något lugnare ton och lade armarna i kors. - ”Jag gjorde fel och ni straffade mig för det.”

Han drog ett djupt andetag.

- ”Det förflutna går inte att ändra...” sa han ångerfullt och stirrade ut genom rutorna mot den oändliga rymden utanför. - ”Det är historia nu, dött och begravet. Jag föredrar att bara glömma vad som hände.”

- ”För att du helst vill ha det så?”

Auroras avsikt hade varit att provocera honom, det var kanske enda sättet för att få honom att vara helt ärlig med henne. Och, betydligt mer än vad hon först hade räknat med, hon lyckades. Cogo tittade på henne med en ovanligt hård blick. Hennes ord hade lyckats såra honom.

- ”Jag är skyldig till den här mannens död, men jag väljer *inte* att glömma vad jag har gjort för att det är bekvämt!” sa han bestämt. - ”Jag vill att vi båda glömmer det som hände så att jag inte vållar er ännu mer besvär och olycka.”

Aurora flämtade till.

- ”Mig..? Vad menar du?”

Cogo skakade på huvudet och gnuggade sina ögon. Han var mycket trött och kände absolut inte för att ha denna konversation. Om den fick fortgå var han rädd för att såra henne och det var det sista han ville. De hade äntligen återförenats och brutit alla barriärer som höll dem separerade. Han vägrade låta ett dåligt minne som gnagde på hans samvete förstöra det fina de äntligen hade bara för att hon var nyfiken. Prinsessan menade väl, det förstod han. Men det fanns saker som det var bäst att hon aldrig fick veta. Orio var en av dem. Det var därför han hade undanhållit sanningen från henne redan när det hände för så länge sedan.

- ”Det är sent, Prinsessa,” påminde han med bestämdhet. - ”Och vi har talat färdigt om den här saken. Jag går och lägger mig.”

Det gjorde honom ont att svara henne på detta vis, nu mer än någonsin. Allt Cogo egentligen ville var att ta henne i sin famn och hålla om henne i all evighet. Men Prinsessan var tvungen att förstå att han ville inte tala om det här. Och om hon verkligen älskade honom borde hon likaså respektera hans önskan. Han vände sig om för att gå. Därför såg Cogo inte hur hans kylighet fick det att blixtra till i Prinsessans ögon.

- ”Nej!” protesterade Aurora högt. - ”Den *här* gången ska vi tala färdigt om det här!” Hon hade begått ett misstag att låta honom slippa undan utan att ge henne en ordentlig förklaring förra gången, hon insåg det nu. Hon hade straffat honom med sin Telepati för vad han hade gjort men hon hade kanske dömt honom för hastigt. Det fanns mer att veta om hela den här historien med Orio och monstret Rafrigar än vad Cogo hade medgett. Och Aurora ville ha hela sanningen nu. Men Cogo delade inte hennes uppfattning. Han var redan på väg ut ur cockpiten. Den tvådelade dörren gled upp framför honom.

- ”Stanna, Cogo!”

Han lydde. Hennes ord var inte bara en befallning. Det var en bedjan. Han kunde aldrig motstå hennes bedjan.

- ”Nu flyr du igen.”

Hon hade rätt, så klart. Med vemod såg Cogo dörren stängas framför honom igen. Han kunde ha flytt men vart kunde han fly egentligen? Det hade varit precis det samma för Orio. Han hade kunnat fly massor med gånger ifrån Rafrigar, han kanske fortfarande hade varit vid liv idag. Men hade han varit lycklig? Hans flykt hade aldrig gett honom Tennis tillbaka. Det samma gällde även Cogo här och nu. Att fly ifrån Aurora skulle inte lätta hans samvete. Och, till skillnad ifrån förra gången, hon visste för mycket. Så mycket hade skett mellan dem sedan dess. En av dessa många saker var att hon hade uppmanat honom att sluta fly ifrån sig själv. Ja, hon hade rätt, som vanligt. Men att sluta fly och att istället våga möta sig själv är lättare sagt än gjort. Och det var en sak att möta sin egen mörka sida. Det var en helt annan att låta henne möta den.

- ”Jag vill dig bara väl,” hörde han henne säga bakom honom. - ”Jag står alltid vid din sida, även när du har gjort något fel.”

Cogo suckade djupt.

- ”Ni förstår inte...”

Vad skulle han göra? Att fly var inte tillrådligt. Men motsatsen kändes inte lockande heller. Han var beredd att åter igen stå till svars för vad han hade orsakat, konsekvenserna av sitt handlande var inte vad som skrämde honom. Men han var inte beredd att dela ansvaret med henne. Det här var hans börda. Inte hennes.

- ”När jag återväckte dina minnen av Arcie påstod du att du inte har något mer att dölja längre,” påminde Aurora och närmade sig honom. - ”Var det inte sant?”

Hon hade anledning att tvivla, det kunde han inte klandra henne för.

- ”Jag är man för mitt ord, Prinsessa. Jag menade vad jag sa när ni hjälpte mig,” svarade Cogo. - ”Men ibland säger och gör man saker för att man måste.”

Aurora nickade. Hon förstod vad Cogo menade med detta kryptiska medgivande. Och hon var mer försiktig med sin tolkning nu än vad hon hade varit tidigare.

- ”Det är en sanning du inte behöver påminna mig om. Jag har inte alltid varit helt ärlig heller, inte om mina känslor för dig,” medgav hon tillbaks. - ”Men jag vill förändra det, det var därför jag ville träffa dig i ensamhet.”

I sin iver att försöka övertyga honom sträckte hon efter hans hand. Men hon gjorde det också för att hon ville det.

- ”Och att träffa dig igen är ett beslut jag aldrig kommer att ångra!” fortsatte hon. - ”De senaste dagarna har vi båda två insett vilken belöning sanningen kan medföra.”

Åter igen svarade Cogo med kylighet och drog undan handen innan hon fullt hann ta den i sin.

- ”Sanningen är bara ljuv för den som den gagnar, Prinsessa.”

Aurora fnös. Hon var övertygad om att det måste finnas en anledning till varför Cogo var på det här sättet men nu började han bli löjlig.

- ”Cynism är inte vad jag önskar från dig, Cogo, speciellt när du inte tror på den själv,” svarade hon och sträckte sig efter hans hand på nytt. Och den här gången tänkte hon inte tillåta att han drog undan den.

- ”Jag har sett glädjen hos dig när du har lättat ditt hjärta för mig,” fortsatte hon och kramade hans högra hand allt mer. Hon kände att han darrade. Hennes närhet och omtanke gjorde honom nervös.

- ”Om du fortfarande har mer börda på dina axlar så slösa inte bort detta tillfälle. Jag vill hjälpa dig om jag kan, jag vill förstå, men jag kan inte det om du inte är ärlig mot mig. Din tystnad skyddar mig inte, den stöter bort mig. Är det vad du vill?”

- ”Nej...”

Aurora visste att han skulle säga det. Men hennes avsikt var att Cogo skulle höra sig själv säga det. Just nu valde han sin hemlighet före henne och Aurora ville påminna honom om vad hans val innebar och att det ännu inte var för sent att tänka om.

- ”Vad då ärlig mot mig,” bad hon och drog sig sakta ännu närmare, alldeles intill honom så nära hon kunde. - ”Det som utspelade sig i drömmen... var det vad som verkligen hände?”

Inget svar.

- ”Cogo?”

Med darrande blick tittade han bort men Aurora lät honom inte.

- ”Snälla, titta på mig.”

Hon lade en hand mot hans kind och tvingade honom att se på henne igen.

- ”Är det sant, det som jag såg i drömmen?” upprepade hon. - ”Bad Orio dig att döda honom?”

Efter ett ögonblicks tvekan nickade Cogo svagt tillslut. Han hade en gång lyckats dölja sanningen. Men då hade han inte tvingats se in i djupet av hennes vackra ljusblå ögon.

- ”Ja...” viskade han. - ”Jag ville inte göra det. Jag ville inte..!”

Sanningen var ute. Prinsessan hade vetat om den enda sedan hon hade vaknat. Ändå var det med smärtsam lättnad som Cogo äntligen var fullt ärlig mot henne.

Hon släppte taget om honom. Aurora hade lovat sig själv att vad än Cogo skulle kunna erkänna för henne så skulle hon inte bli arg. Och hans erkännande nu kom knappast som någon större överraskning, hon hade ju upplevt allt i drömmen genom både sina och

Cogos sinnen. Ändå var det just med ilska som hon nu reagerade. Att Cogo dessutom hade erkänt sin ånger dämpade inte hennes besvikelse.

- ”Varför sa du aldrig någonting?” frågade hon med hård röst och tog ett steg bakåt ifrån honom. - ”Du fick mig, oss, att tro något helt annat! Att du dödade Orio med ont uppsåt, att han förtjänade att dö. Och jag straffade dig för det!”

Aurora kände avsmak. Det var som om en otäck kyla grep tag i henne och kröp längs med hennes ryggrad. Under hela denna långa tid sedan detta hade inträffat hade hon trott på något som hade varit falskt. Och det var mannen hon älskade som hade invaggat henne i denna falska tro.

- ”Varför, Cogo?”

- ”Är det så svårt att förstå?”

Sanningen var ute nu, det fanns ingen anledning att dölja någonting mer. Hennes sätt att se på honom just nu skrämde honom, det var just detta som han hade velat undvika till varje pris. Men det spelade ingen roll längre. Om Prinsessan fick höra hela sanningen så skulle det ändå inte ta bort besvikelsen hon hade i blicken. Han kunde lika gärna erkänna allt.

- ”Jag *ville* ha er bestraffning! Jag förtjänade inget annat efter vad jag hade gjort! Så jag såg till att få den.”

Cogo suckade.

- ”Ja, jag förvred sanningen, men det var enda sättet att förmå er att ge mig den vedergällning jag förtjänade. Jag kom undan för lätt egentligen.”

Hon flämtade till.

- ”Hur kunde jag vara så blind?”

Aurora backade undan ytterligare. Men inte för att hon kände någon form av avsky till Cogo, inte alls. Men hans handlingar, förr som nu, förvånade henne. Och samtidigt inte alls. Hon borde ha sett. Borde ha förstått.

- ”Jag kände redan då att något inte stämde, Djorgo gjorde det också,” fortsatte hon, lätt skakad av sin insikt. - ”Men du lät så självsäker, så totalt främmande för att visa empati och ånger för vad du hade gjort. Ändå kände jag att det var fel. Men jag kunde inte bevisa motsatsen.”

Hennes blick hårdnade ju mer hon mindes tillbaka, ju mer hon förstod.

- ”Du vilseledde mig. Du *lurade* mig!”

Hennes sista ord darrade nästan av sårad ilska. Hon kunde tro det om många men inte om honom. Hur kunde han? Hennes Cogo?

- ”Prinsessa..?”

Cogo flämtade förfärat till. Det Prinsessan sa var sant, han hade förvridit sanningen den dagen av vad som egentligen hade skett, och varför, men inte alls med avsikt att såra eller svika henne. Hans enda avsikt hade varit att skydda henne. Och att se till att han själv hade fått det straff han förtjänade.

- ”Nej!” protesterade han. - ”Nej, ni får inte tro att jag svek er! Jag är för alltid lojal till er, till min död!”

Han försökte närma sig henne men den här gången var det Prinsessan som drog sig undan.

- ”Det är inte din lojalitet jag ifrågasätter, Cogo,” svarade hon.

Hon hade tårar i ögonen när hon drog sig tillbaka mot rutorna igen, ryggen vänd mot honom. Aurora visste att Cogo inte släppte henne med blicken, hon behövde inte nyttja sina krafter för att känna det. Mer än någonsin kände hon hur nära och starkt deras band var. Den omsvepte dem som en slöja, ömtålig men flagrant. Och dess beröring var den mest behagliga, mjuka, som man kunde föreställa sig. Det var också därför som det gjorde så ont att få veta sanningen. Att inse det som funnits framför en hela tiden. Hon tvivlade inte ett ögonblick på Cogos lojalitet, än mindre på hans kärlek till henne. Det var inte detta som var hennes nya insikt. Faktum var att hans agerande i hela den här händelsen med Orio, då som nu, var helt uppenbar och självklar. Det var inte honom Aurora ifrågasatte.

Det var henne själv.

Cogo hade äntligen gett sitt erkännande.

Nu var det hennes tur.

- ”Så många gånger som jag har varit så arg på mig själv för att jag tycker om dig!”

Med knuten näve slog hon utan förvarning mot glaset i frustration. Cogo ryckte till, inte alls i rädsla för att hon mot all förmodan skulle kunna åstadkomma minsta spricka i de otroligt starka rutorna utan att den annars alltid så milda, unga kvinnan kunde göra ett aggressivt utfall i frustration över huvudtaget.

- ”Jag har ibland förbannat mig själv, Cogo!”

Det fanns ett förakt i hennes röst men den var inte alls riktad mot mannen som stod bakom henne.

- ”Inte för mitt medlidande för dig utan för att jag faktiskt älskar dig.”

Aurora tittade över axeln mot honom. Cogo stod kvar borta vid ingången. Hans ansikte avslöjade tydligt hans förvåning. Annars var hans uppsyn oskyldig. Han kanske inte kände eller ansåg sig själv som sådan men i hennes ögon var han det. Hon var arg men inte alls på honom. Hon hade blivit arg på honom en gång för Orios död. Inte nu längre. Att få dela hans dröm hade gett henne sanningen. Och det hade tvingat henne att rannsaka sig själv också. Hon var inte utan skuld.

Hon vände sig om helt till honom igen. Hennes ögon bar fortfarande på tårar som ännu inte ville falla. Inte än.

- ”Både Haka och Djorgo har också stor plats i mitt hjärta, jag har alltid tyckt mycket om er alla tre,” sa Aurora frankt. - ”Men det är *dig* jag älskar, Cogo. Dig mer och över alla andra. Det var ingenting jag planerade eller förutsåg, jag valde inte att bli kär i någon av er. Ändå hände det. Och jag var rädd. Rädd och besviken på mig själv för att mitt hjärta valde dig.”

Hon drog ett djupt andetag innan hon fortsatte. Det var inte med lätthet hon sa dessa ord men hon måste. Det var det minsta hon var skyldig honom.

- ”Jag har frågat mig själv så många gånger hur jag kan älska någon som är så grym och våldsam.”

Ett svagt men varmt leende spred sig i hennes fagra ansikte. Bara åsynen av honom gjorde henne nästan överväldigad av hennes kärlek till honom.

- ”Nu förstår jag varför. För det finns ingen grymhet i dig, har aldrig funnits. Ingen ondska.”

Tårarna började slutligen falla långsamt nedför hennes kinder. Men det var inga sorgfyllda tårar. Det var rena glädjetårar. Aurora gjorde ingenting för att dölja dem, att dölja hur lycklig hennes kärlek till honom gjorde henne.

- ”Du är en god man, Cogo. Du har gjort fruktansvärda saker men inte av illvilja, inte sedan vår långa resa till Great King började i alla fall. Jag såg sanningen hela tiden, ändå ville jag inte tro på den.”

Hon slöt ögonen. Hon skämdes. Hon borde ha insett för länge sedan, inte först nu sedan deras återförening, vilken fin människa han faktiskt var. Som han alltid varit. Cogo var inte perfekt. Men det var inte hon heller. Vem var hon att döma honom?

Hennes ord värmden enormt i hans själ och hjärta, precis lika mycket som när hon häromdagen hade sagt honom att hon älskade honom. Ändå gjorde det Cogo ont att se henne nedstämd, det gjorde det alltid. Försiktigt närmade han sig henne tills han slutligen stod precis framför henne. Hon visade ingen reaktion när han aktsamt lade bägge händer på hennes bara axlar. Ändock, han visste att hon inte ignorerade honom.

- ”Prinsessa, jag dödade den här mannen. Oavsett om han bad mig att göra det eller inte, jag kan inte undkomma vad jag har gjort.”

Hon höjde blicken till honom.

- ”Inte jag heller.”

Hennes tårfyllda ögon såg på honom med ödmjukhet. Med beundran. Om hon ändå kunde se på sig själv på samma sätt.

- ”Du missledde mig,” konstaterade hon. - ”Men du lyckades endast för att jag lät mig luras.”

Med lätthet, dessutom, hade hon låtit sig missledas. Aurora mindes att hon inte ens hade sett Cogo i ögonen när hon sist hade konfronterat honom om den här saken. Han kunde inte ljuga för henne när han såg henne i ögonen. Men varför hon hade tillåtit honom att sitta med ryggen mot henne förstod hon inte nu. Hon mindes bara att hon först hade försökt gå varsamt fram men efter hans empatilösa erkännande hade hennes egen ilska gått på hans bluff. Med förvånande lätthet t.o.m.

- ”Du var inte den som var svag, Cogo, det var jag. Jag missbrukade min kraft och min auktoritet. Hade jag bemödat mig att ta reda på ordentligt vad som egentligen hände hade du fått min tröst. Inte min besvikelse.”

Cogo nickade.

- ”Jag vet,” svarade han och torkade hennes kinder torra från tårar. Hans svar fick henne att häpna. Hade han vetat hela tiden?

- ”Och det är *därför* jag förvred sanningen,” fortsatte han vidare innan hon hann ställa frågan. - ”Jag ville aldrig lura er, jag har aldrig tyckt om att ljuga. Men den här gången ville jag bli bestraffad. Jag förtjänade det och endast ni kunde ge det till mig.”

Han suckade.

- ”Jag trodde det var enda sättet att kväva min ånger.”

Det hade inte fungerat. Den fysiska smärtan ifrån huvudringen kunde aldrig få honom att glömma sitt samvete. Hans ånger för att ha bragt Orio om livet smärtade betydligt mer än

vad Prinsessans Telepati någonsin kunde frambringa. Cogo hade levt med den insikten enda sedan dess. Aurora insåg det med samma tydlighet nu också.

- ”Jag önskade denna bestraffning lika mycket som Orio ville dö. Förstår ni?”

Aurora nickade svagt. Allt ifrån drömmens första delar kom tillbaka till henne igen och nu föll allt mer och mer på plats.

- ”Ja, jag tror det.”

Hennes beundran för honom bara växte. Cogo var så mycket mer man än vad hon hade anat och vad allt annat tidigare hade gett sken av. På många sätt var han fortfarande ungdomlig men på andra var han betydligt mer ansvarstagande än någon hade trott honom om. Ingen hade tvingat på honom straffet eller bett honom ta det, han hade själv valt att ta det. Han hade t.o.m. sett till att han fick det, därav hans förvridning av sanningen. Det förvånade Aurora hur otroligt väl Cogo faktiskt kände henne. Hade han inte lyckats förarga henne den dagen hade hon aldrig bestraffat honom.

Men det var fortfarande en sak som var oklar för henne. Fick hon bara svaret på denna fråga också skulle hon aldrig mer störa honom om allt det här igen, lovade hon.

- ”Säg mig bara en sak; varför gjorde du det? Du måste ha insett redan då vad min reaktion skulle bli. Varför dödade du Orio?”

Han såg på henne i tystnad en stund. Han visste svaret på hennes fråga, han hade bara aldrig själv ställt sig den.

- ”För att jag förstod varför han ville dö,” svarade han slutligen allvarligt.

Hon sa inget. Det skulle aldrig falla henne in att avbryta honom nu. Och med spänning väntade hon tålmodigt på att han skulle fortsätta sin förklaring. Cogo gjorde ytterligare en paus och tänkte tillbaka på den där morgonen, så att han skulle minnas med klarhet. För det mesta försökte han undvika att göra så, men nu när Prinsessan kände till sanningen kändes det inte riktigt lika tungt längre.

- ”Han var tvungen att vara inuti monstret för att öppna dess öga, så att jag skulle kunna döda det. Rafrigar var ett direkt hot både mot oss och mot andra. Det fanns ingen annan lösning.”

Han kände fortfarande inget för Rafrigar själv. Ingen ånger. Ingenting. Där ansåg Cogo fortfarande att han hade handlat rätt. Hade Queen Cosmos ens kunnat lämna planeten i ett stycke om han hade låtit Rafrigar leva? Och om det som Orio hade sagt stämde, att Rafritsia blev lugnare om Rafrigar blev tillintetgjord, så hade han absolut handlat rätt.

- ”Men det var inte det som fick mig att göra det,” fortsatte Cogo och såg Prinsessan i ögonen med plågad blick. - ”Orio hade förlorat flickan han älskade och oavsett vad som hände skulle hon aldrig kunna återuppstå.”

Detta, också, kände Aurora igen ifrån drömmen. Orio hade talat om en Tenis. Det måste vara hon som Cogo nu talade om.

- ”Han ville förena sig med henne. Jag kunde inte neka honom det. Hur skulle jag kunna det?”

Cogo skakade. Men hans blick släppte henne inte för ett ögonblick. En tår föll plötsligt nedför hans ena kind. Aurora insåg där och då hur oerhört personligt det här verkligen var för honom. Cogo hade inte bara dåligt samvete för Orio. Han förstod verkligen Orios självupppoffring. Och i hans ställe hade han inte agerat annorlunda. Det var därför som han hade dödat Orio.

- ”Jag skulle önska det samma om jag någonsin förlorade dig, Aurora. Jag vill inte leva mer om jag förlorar dig.”

- ”Cogo...”

Hans deklARATION överväldigade henne. Med ens stelnade Aurora till. Inte bara för att Cogo verkligen älskade henne så oerhört så att han villigt skulle gå i döden för henne om hon inte fanns mer utan för vad just detta faktum snart skulle kunna innebära. Samtidigt som hon blev obeskrivligt berörd av hans tillgivenhet så blev hon också rädd. Cogo skulle inte förlora henne till döden. Men han skulle tillika förlora henne, på sätt och vis. Han visste det, ändå verkade han ibland bete sig som om han var totalt ovetande. Förmodligen försökte han ignorera det så länge det gick. Det hade hon ju gjort själv under dessa få dagar de nu hade haft tillsammans. Alla dessa djupa samtal de hade haft sedan deras återkomst, varför de ens kom på tal, kanske var deras sista chans att tala ut om allting innan de åter skulle skiljas åt. De skulle inte få en ny chans. Men det var tillika dessa djupa samtal som ständigt påminde dem hur lite tid de hade kvar. Och i denna stund, mer än någonsin tidigare, blev Aurora rädd för sin egen framtid. Inte för sin egen skull utan för Cogos. Vad skulle han göra när de inte längre kunde mötas på detta sätt längre? Han skulle väl ändå inte..?

Hon hann inte grubbla länge på saken. Cogo vände sig plötsligt om. Han muttrade något obegripligt och tog sig för huvudet i frustration.

- ”Trots det så får jag inte hela den här händelsen ur huvudet!” röt han irriterat. Det tog aldrig slut. Varför tog det aldrig slut? Varför gjorde det fortfarande så ont att minnas?

- ”Jag trodde att det skulle försvinna med tiden men... Det hemsöker mig, när jag sover, när jag är vaken..! Jag kan inte släppa det hur jag än försöker.”

Hans förtvivlan var plågsam att se. Inte undra på att han hade mardrömmar. Själv hade hon gett honom hans straff med en gång men Cogos eget samvete slutade aldrig. Och Aurora anade varför det var så. Hon tog ett försiktigt tag om hans arm för att lugna honom.

- ”Det kanske inte tröstar mycket men jag förlåter dig för vad du gjorde, Cogo.”

Han stirrade nästan chockartat på henne. Han kunde inte få fram ett ord. Men det kunde Aurora.

- ”Du vet vad jag anser om uppsåtligt dödande och både du och Orio borde ha sökt en annan lösning att stoppa Rafrigar. Men Orio gav dig inget annat val, eller hur?”

Cogo skakade sakta ärligt på huvudet.

- ”Jag hade ingen aning om att han tänkte...” sa han, inte riktigt säker på hur han skulle svara. - ”Om jag hade insett...”

- ”Jag vet,” svarade Aurora tröstande, starkt ledd av allt hon hade fått uppleva från hans dröm och minnen. - ”Han lurade in dig i ett val som ingen borde tvingas att ta. Under de omständigheterna agerade du ädelt, Cogo.”

Det tog ett ögonblick innan han verkligen förstod innebörden av hennes ord. Och knappt ens då kunde han begripa att det var det han hade hört.

- ”Gjorde jag..?”

Aurora nickade.

- ”Du kunde lika gärna ha lämnat honom åt sitt öde,” sa hon. - ”Eller så kunde du ha ansett att han verkligen förtjänade att dö som du först fick mig att tro. Men jag betvivlar att du skulle ha haft ett renare samvete för det, tvärt om faktiskt. I drömmen kände jag det samma som du. Dina tankar var mina. Du visade medlidande när du uppfyllde Orios sista önskan. Och det beundrar jag dig för.”

- ”Ni... ni beundrar mig?”

Att han ifrågasatte hennes ord bara bevisade för henne hur mycket Cogo behövde höra henne säga dem. Hon hade gissat rätt; det var hennes förlåtelse, inte hennes bestraffning, som han verkligen behövde för att kunna släppa taget om den här händelsen och gå vidare.

- ”Det har jag alltid gjort, även när jag inte ville erkänna det för mig själv,” svarade Aurora med ett varmt leende och smekte honom över kinden. - ”Du har inte alltid handlat rätt, Cogo, men du har alltid försökt. Du har ett mycket gott hjärta. Att acceptera din bestraffning var både insiktsfullt och modigt av dig. Alla skulle inte ha gjort det eller vågat. I motsats mot vad du tror, du förlorade aldrig din heder. Och jag vill inte att du längre ska straffas för det här, från varken mig eller dig själv. Du har lidit mer än tillräckligt.”

Det var den bästa tröst han någonsin kunde få!

Åtskilliga gånger hade han drömt om det, trots att han aldrig hade vågat hoppas. Dessutom hade han aldrig tillåtit sig själv att hoppas. Men Prinsessans absolution var precis vad Cogo behövde. Han hade redan fått hennes bestraffning. Men det hade inte varit tillräckligt. Inte för att läka. Och nu kände hon till sanningen. Han behövde inte låtsas längre. Han var inte ensam. Hon kände till hans misstag och tyckte ändå om honom. Det var ofattbart men sant.

- ”Jag älskar dig!”

Han tog henne till sig, inte säker på om han skulle skratta eller gråta, alla känslor trängde fram på samma gång. Men en sak visste han med säkerhet att han skulle göra.

Cogo lutade sig fram och, åter igen, kysste den gröna stenen som vilade mot Prinsessans panna. Men den här gången dröjde han kvar, länge, och kysste hennes emblem med största vördnad. Han avgudade denna unga kvinna, merken hon begick och allt som hon stod för. Han älskade henne bortom ord och reson. Och han älskade henne för den hon var. Hon var hans styrka, hans älskade Aurora, hans gudinna som verkligen gjorde skäl för det vackra namn hon bar, hans Prinsessa. Hans allt.

- ”Jag älskar dig så oerhört!” upprepade han när hans läppar slutligen släppte taget. Deras ögon glimmade av glädjetårar när de såg på varann.

Hans händer fortsatte att vila på hennes bara axlar som hennes rosa klänning inte täckte.

- ”Jag ska aldrig lura er igen, ni har mitt ord,” lovade Cogo. Aldrig tidigare hade det känts så underbart att avge ett löfte och mena det. Det var äkta frihet! Han log varmt mot henne.

- ”Nu har jag ingenting mer att dölja.”

- ”Jag tror dig,” svarade hon. - ”Och jag ska aldrig mer vara så snabb att döma dig.” Plötsligt blev hon osäker och sänkte blicken.

- ”Jag har varit orättvis,” sa hon. Det var ingen hemlighet får någon av dem vad det var hon syftade på. Hon hade orsakat honom stor smärta utan att först vara riktigt säker på

om det var en sådan bestraffning han förtjänade. Hon hade utnyttjat sin kraft och sin auktoritet allt för lättvindigt. Alla andra gånger hade hennes Telepati kanske varit rättmätig. Men Aurora ångrade nu djupt denna gång.

- ”Kan du förlåta mig, Cogo?”

Cogo lade försiktigt ett par fingrar under hennes haka och reste hennes blick till honom igen.

- ”Var jag inte tydlig nog när vi talade om detta tidigare vid sjön?” frågade han. - ”Jag har aldrig blivit arg på er när ni har bestraffat mig. Grinig, ja. Men arg? Aldrig! Varför skulle jag då ha blivit det den gången då jag ville bli straffad?”

Hans logik fick henne att faktiskt skratta till lite. Men hon behövde mer än att bara få skratta. Hon behövde hans garanti att han absolut inte höll minsta agg mot henne.

- ”Det finns ingenting att förlåta, Aurora,” försäkrade Cogo på nytt och blev genast allvarligare. - ”Jag vet vad du tänker men det ska du inte göra. Skulden är helt och hållet min. Du gjorde ingenting fel.”

Hon älskade honom. Det var förvisso länge sedan hon hade slutat undra varför och förbannat sig själv men hon älskade verkligen Cogo med hela sitt hjärta. Och nu var det inget mysterium varför. Deras kärlek förde fram de bästa sidorna hos dem båda två, den förde med sig förståelse och förlåtelse. Och framför allt enorm lycka. De två blev till en. Cogo var faktiskt inte ensam om att inte vilja leva längre utan henne. Denna känslouttryck gick i motsatt riktning också, Aurora visste det med säkerhet nu.

Hon mottog hans förlåtelse. Kanske var han, som alltid, för snäll mot henne. Men det som verkligen betydde något var att ingen av dem var arg eller besviken på den andre längre. Inga fler hemligheter. Inga fler sår att läka, inte från det förflutna. De skulle bli tillräckligt upptagna med det enda sår som deras framtid hade i beredskap för dem.

- ”Du är den ädlaste mannen jag någonsin har träffat, Jan Cogo.”

Det var ingen överdrivelse. Hon menade det.

Hon kallade honom ädel. Det var allt annat än vad han större delen av sitt liv hade känt sig som. Hur kunde han, en enkel, ung cyborg med sitt dunkla förflutna anses som ädel? Och av Vintergatans Drottning till råga på allt? Men Aurora skojade inte med honom, det kände han. Och det var bara hennes åsikt han brydde sig om. Hennes ärlighet värmdes varmt, det var en enorm komplimang. Djorgo var en ädel man, utan tvekan. Haka också, under hans klumpiga natur. Men det var honom som hon ansåg som ädlast. Hon valde honom.

Honom.

Sakta drog hon sig närmare honom. Hon verkade tveka men vid första kontakten med hans läppar blev hon djärvare och kysste honom. Till skillnad från de flesta kyssar sedan deras återförening var den här oerhört försiktig och oskuldsfull. Det var inte bara en åtbörd till deras kärlek, det var tillika hur känslig men ändå äkta denna kärlek var.

Separerade var de bräckliga men förenade var de starka. De omfamnade varandra nära men kyssen förblev den samma, oskyldig och äkta, utan krav.

Aurora var den som också avslutade kyssen.

- "Älskade..." viskade hon när hon mötte hans blick på nytt. Hon kände sig så trygg med Cogo. Det fanns inget falskt hos honom, inget ont. Ja, han hade felat i det förflutna men hon visste att den tiden var förbi. Han behövde inte längre stå till svars för sina gamla misstag. Han var hennes hjälte. Och han var ännu mer den man som hon alltid hade hoppats att han en dag skulle bli. Hon kände sig otroligt attraherad till honom, både fysiskt och spirituellt. Hans blotta närvaro, än mer hans beröring, väckte känslor och lustar som Aurora inte trodde att hon hade. Än mindre kunde hon ge efter för dem. Hon ville det. Åh, så gärna hon ville! Men det var omöjligt, av flera orsaker. Men hennes hjärta var hans, för alltid. Det var ju, trots allt, Cogo som hade stulit det, för redan så länge sedan. Exakt när visste Aurora inte. Hon var bara så evigt tacksam för att han hade det. Vad som än väntade dem följande dag, hennes hjärta tillhörde honom. Bara honom.

- "Du borde försöka sova lite till," föreslog hon och lutade huvudet mot hans axel och njöt av att vara i hans starka armar. - "Du ska se att dina drömmar nog blir annorlunda från och med nu."

Hans mardrömmar borde upphöra nu. Det fanns inte längre någon anledning för honom att ha ett dåligt samvete. Det otäcka slutet på mardrömmen, som var så totalt annorlunda från bilderna av Orio hon hade upplevt, var garanterat hans egna undermedvetna som hade försökt straffa honom. Och det bästa sättet att straffa Cogo var att ge sig på henne. Men nu fanns det ingen anledning för mannen med svarta manteln och den mörka rösten att störa hennes älskade väns nattsömn något mer. Om Cogo bara tillät det skulle han sova gott från och med nu.

Ja, hon hade rätt. Han var mycket trött och borde försöka sova igen. Och det verkade osannolikt att han någonsin skulle drömma om Orio igen på detta sätt, om ens alls. Men skulle den okände mannen med svarta manteln lämna honom ifred nu? Cogo var osäker. Han förstod fortfarande inte varför dessa fruktansvärda mardrömmar plågade honom men han visste i alla fall att hans finger i Orios öde inte alls hade någonting med dessa nya mardrömmar att göra, det var bara en tillfällighet att de hade blivit till ett i natt.

Han fortsatte att hålla om Aurora. Ju mer Cogo tänkte på alla de gånger han hade sett henne dö i hans mardrömmar på sista tiden desto mer ville han hålla om henne och beskydda henne. Det var vad Orio hade velat, den jämgamle ynglingen hade ju t.o.m. bett honom innan sin död att ge sig av och beskydda henne medan tid ännu fanns. Om Orio skulle besöka hans tankar och drömmar igen skulle det nu inte göra någonting, Cogo kände det. Ärligt talat, han kunde t.o.m. kanske välkomna Orio nästa gång. Men mannen i svarta manteln var aldrig välkommen och skulle aldrig bli det.

Det var slutet på mardrömmarna som verkligen plågade honom! Hade Aurora rätt? Var de bara hans undermedvetna som präglades av hans samvete? Eller var de sanndrömmar? Hemska förningar om en möjlig framtid? Cogo kramade henne ännu närmare intill sig. Nej. Det han upplevde i sina hemska mardrömmar, det som hände Prinsessan; det *fick* inte hända!